ŠESTÉ ZASTAVENÍ

THRILLER

LINDA STASI

LINDA STASI

ŠESTÉ ZASTAVENÍ

KNIHY OMEGA

THE SIXTH STATION
Text Copyright © 2013 by Linda Stasi
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Martina Špičková, 2019
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-318-3 (pdf)

LINDA STASI

ŠESTÉ ZASTAVENÍ

Přeložila Martina Špičková

Věnováno Jessice Stasi Rovellové,
která si to celé vymyslela,
Sidu Davidoffovi,
který vznik knihy podporoval a prosazoval,
a Doně Heywoodové,
jež dokázala *doslova* překonávat hranice
času a prostoru, aby se vše podařilo uskutečnit.

Skutečnost: Nejdůležitější relikvie celého křesťanstva se nachází na běžně viditelném místě v klášterním kostele kapucínských bratří nedaleko městečka Manoppello v Itálii.

Skutečnost: Dům Panny Marie – v němž dle dostupných důkazů Ježíšova matka prožila poslední roky – stojí v muslimské zemi.

Skutečnost: Panna Marie, uctívaná většinou muslimů, je jedinou ženou, která je v Koránu zmíněna jménem. Zároveň je jedním z pouhých osmi lidí, po nichž je v Koránu pojmenovaná celá kapitola. Korán ji zmiňuje častěji než Bible.

Skutečnost: V roce 1209 papež Inocenc III. vyhlásil albigenskou křížovou výpravu – společně s papežskou inkvizicí – s cílem vymýtit katarské hnutí, nejrychleji se rozrůstající „kacířskou" křesťanskou sektu v Evropě. Odhady počtu obětí se značně rozcházejí, podle různých zdrojů měla tato křížová výprava na svědomí 200 000 až 1 000 000 lidských životů.

PROLOG

Seldžuk, Turecko,
26. března 1982, 1 hodina a 9 minut po půlnoci

Položili ji a přikázali, aby ležela klidně a nezačínala tlačit, dokud jí neřeknou. Jediné, po čem toužila, bylo zbavit se té bolesti, zbavit se té věci uvnitř, která hrozila, že její útlé tělo roztrhá na kousky.

Proč si museli vybrat zrovna ji? Proč nemůže žít normálně jako jiné děti?

Když dívčino sténání přešlo v zoufalý řev, nesnesitelný a téměř zvířecí, postarší kněz padl na kolena, pozvedl ruce k Bohu a začal se modlit.

„*Shlom lekh bthoolto Mariam. Maliath taibootho moran a'ammekh mbarakhto at bneshey,*" zanotoval aramejsky a slzy mu vytryskly na kousek prostěradla, který ji stále ještě zakrýval.

Dívka znovu zasténala.

Druhý muž, voják, který se měl zanedlouho stát dívčiným manželem, tázavě pohlédl na ženu v burce. Když přikývla, konečně položil ruce na dívčino vzedmuté břicho a přikázal jí: „*Teď* tlač! Tlač!"

Těšila se na úlevu, kterou jí to úsilí mělo přinést, jenomže pro její ještě nezralé tělo to bylo skoro stejně těžké,

jako když ji předtím nutili klidně ležet. Až to bude mít konečně za sebou, nechají ji odejít domů?

Najednou dítě přestalo kopat. Přitom bolest ještě zesílila. Pak se to uvnitř pohnulo – a chlapec v jejím těle si začal razit cestu za světlem.

Jakmile se objevila hlavička, žena v rukavicích roztřesenýma rukama uchopila chirurgické nůžky a nastřihla napjatou kůži, aby rozšířila poševní vchod.

Když otěhotněla, sdělili jí, že to bude probíhat právě takhle.

Kdyby jí to nevysvětlili, neměla by o těchto věcech ani ponětí.

Bylo jí třináct. A byla panna.

1.

New York, stát New York, USA
Třiatřicet let poté

Než mi toho rána ve čtvrt na osm zazvonil telefon, byla jsem si jistá, že nejsem na řadě, nikdo po mně nemůže nic chtít a dnešek nebude ničím zajímavý. Nebylo mi nejlíp. Těch martini jsem neměla vypít tolik. A ještě navíc s Donaldem, mým bývalým.

Panebože. Proč jsme se od sebe nedrželi dál? Už zase.

Nemělo to mezi námi žádnou budoucnost. A minulost působila jako dávno zapomenutý sen, deset let se zdálo jako věčnost.

Bagdád, 5. října 2005

Svatba přední válečné zpravodajky a samorostlého fotografa, které oddával vojenský kaplan uprostřed válečných hrůz v hale hotelu Palestina. V roli svatebních hostů skvadra opilých kolegů.

Nebo tak nějak.

Dva dny po neskutečně romantickém obřadu a následné hromadné pitce nám ustupující Iráčané věnovali nezapomenutelný svatební dar: před hotelem vyhodili do

vzduchu míchačku na beton. Výbuch smetl celou hotelovou halu. Mezi skleněnými střepy a hroudami pomalu tuhnoucího betonu se povalovaly kabelky Gucci a kožichy od Fendiho z luxusních hotelových obchodů.

Když zazněl výbuch (který nás samozřejmě zastihl v posteli), Donald vyskočil, hodil na sebe džíny a popadl foťáky. Nebál se o nás (o mě); měl strach, aby neprošvihl dění, tedy možnost fotit.

Místo abych si řekla, co jsem si to vzala za mizeru, rychle jsem se oblékla a v poklusu jsme napůl zhroucené schody brali po třech. Já jsem měla zřejmě taky větší hrůzu z představy, že prošvihnu akci (tedy šanci na skvělou reportáž), než z toho, že bychom mohli přijít o život. Už tehdy mě mělo napadnout, že takhle to bude pokaždé.

Zpátky do hotelu pro věci už nás nepustili, a tak jsme se s dalšími třemi novináři utábořili v bytě, který patřil známému známého.

Jednoho dne brzy ráno se Donald odporoučel – odjížděl s druhým praporem čtvrtého pěšího pluku. Letmo mě políbil, já si ho však přitáhla těsně k sobě: „Buď opatrný."

Vzal můj obličej do širokých dlaní a políbil mě, jako bychom tam byli sami. „Jsem příliš velký mizera na to, aby se mi mohlo něco stát," uklidňoval mě.

O dvě hodiny později, když se Donald vezl v džípu na sedadle spolujezdce, v jejich těsné blízkosti explodovala další bomba. Tlaková vlna ho odhodila několik metrů a zpřerážela mu stehenní kost a několik žeber.

Když jsem se k němu v improvizované polní nemocnici konečně dostala, políbila jsem jej na čelo a prohlásila: „Nejvyšší čas vypadnout, chlapče." Chtěla jsem vypadat nad věcí, ale nakonec jsem se tam málem složila.

Zařídila jsem, abychom se co nejdřív vrátili do New Yorku, a tam jsem jeho pošramocené tělo opečovávala tak dlouho, dokud se nedal do pořádku. A získala svou první – a jedinou – nominaci na Pulitzerovu cenu od deníku *New York Post*, pro nějž jsem tehdy pracovala.

Naše bláznivé válečné manželství bylo žhavé a nebezpečné zároveň. Nemohli jsme se jeden druhého nabažit. A přestože s ním bylo těžké pořízení, když teď nikam nemohl, sex se zlomenou stehenní kostí byl fantastický. Kdo by to byl řekl?

Já – my jsme tehdy byli opravdu šťastní. Dokonce natolik, že jsem začala uvažovat o tom, že bychom se možná mohli začít snažit o dítě. To jsem ovšem narazila.

Donald prohlásil, že mu to nepřipadá jako dobrý nápad, protože bych zůstala uvázaná doma. Podle něj bych trpěla, protože bych se nemohla dočkat, kdy už konečně vyrazím na reportáž o nějaké další válce/vraždě/skandálu/čemkoli jiném, co nepočká. Zkoušela jsem to na něj tři měsíce.

A pak, když se vzpamatoval natolik, aby mohl znovu vyrazit do terénu – chystal se fotit rozsáhlé lesní požáry v Texasu –, se ke mně jeden večer obrátil s potutelným úsměvem a pravil: „Dobrá, jak chceš."

„Děláš, jako bych po tobě chtěla psa," opáčila jsem.

„Hmm, to není špatný nápad. Co si takhle péči o člena rodiny nejdřív vyzkoušet, dejme tomu na nějakém pořádném německém ovčákovi – a za pár let si o tom promluvit znovu?" dobíral si mě. Oba jsme se rozchechtali a plácli sebou na postel.

Jenže na *to* nikdy nedošlo. Tedy na těhotenství. Skvělý sex nemusí vždy vést i ke skvělým výsledkům.

Dva roky nato mezi námi všechno skončilo. Stejně náhle, jako to začalo. Jen ne za tak dramatických okolností.

Byl to rychlý a čistý řez za ztřeštěným manželstvím, které sice obnášelo spoustu sexu – ale ještě víc hádek. Polibkem se všechny problémy vyřeší jen v pohádkách.

Jedno pondělní ráno jsme se každý chystali za svými pracovními povinnostmi – Donald zpět do Iráku, já na reportáž o kampani před prezidentskými volbami.

Když jsem před letištěm J. F. Kennedyho vystupovala z taxíku, pevně mě políbil a jednoduše prohlásil: „Nejvyšší čas vypadnout, děvče." Bylo mi jasné, že nemluví o odjezdu ze země. Měl na mysli odchod z manželství.

Jak řekl, tak i udělal.

Věděla jsem, že má pravdu. Rád sázel na sport, zůstával celé noci vzhůru a potuloval se po striptýzových barech v nemocemi prolezlých městech, jejichž jména se ani nedají napsat latinkou. Tancoval příšerně, a když se mu něco nelíbilo, dokázal to dát zatraceně jasně najevo.

Já mám radši opravdový sport, lehnout si chodím brzy – s vhodnou knihou, nebo ještě lépe s úplně nevhodným chlapem, a tančit vyrážím s kamarády gayi, kteří jsou pro každou legraci.

S Donaldem jsme neměli nic společného. Kromě toho, že jsme oba bez vyznání, máme radši rychlá sportovní auta než rodinná SUV a pro skvělý článek či fotku bychom udělali cokoliv.

Byl celý nesvůj, když mě nominovali na Pulitzera, a on za stejnou válku v tutéž dobu od svého týdeníku *U. S. News* nominaci nedostal. A přitom prolil vlastní krev, zatímco já se domů vrátila celá.

A já? Já žárlila na to, že mě na rozdíl od něj do válečné zóny už znovu neposlali. Zní to divně? Aby ne.

Přes to všechno mě jeho odchod zasáhl jako rána do srdce. Probrečela jsem měsíc v kuse, s kamarádkou Donou a několika známými jsem za tu dobu vypila mnohem víc,

než by bylo zdrávo. Pak jsem se zatvrdila a vrhla se do práce.

No a deset let poté, co jsme si řekli *Ano*, jsme ani jeden nedokázali včas říct *Ne*.

A tak jsem se teď, po všech těch letech, nemohla vzpamatovat z ranního vyzvánění telefonu. Protože každý reportér je od přírody naprogramován tak, že zvonění telefonu nedokáže ignorovat, natáhla jsem se po přístroji.

Z celého srdce jsem si přála, aby mi ráno po té společné noci nevolal. (Taková lež.) A ještě víc jsem toužila po tom, aby se ta noc vůbec nestala. (To byla ovšem pravda.)

Dávej si pozor na to, co si přeješ.

Popadla jsem telefon, a aniž bych se obtěžovala podívat, kdo volá, zavrčela jsem: „Dej mi pokoj, Donalde."

„Alessandro?" zaslechla jsem na druhém konci hlas poslíčka z redakce. No nazdar.

„Volám ze *Standardu*. Můžu vám přepojit Dickieho Smallse?" Jako kdybych snad měla na vybranou. Bylo mi jasné, že potrvá asi tak čtrnáct vteřin, než se celá redakce dozví, že jsem spala s Donaldem. Zatraceně!

Mírně zaskočená jsem čekala na lince, co mi taky zbývalo. Věděla jsem, že když Dickie volá brzy ráno, nevěstí to nic dobrého. Vždycky to znamenalo něco nečekaného. Buď nápad na reportáž, kvůli níž budu muset do Bronxu nebo Queensu, anebo – což bylo ještě horší – námitky proti článku, který jsem odevzdala předchozího večera.

Tak či onak jsem s opuchlýma očima a pořádnou kocovinou vyčkávala, až se ozve zástupce šéfredaktora Dickie Smalls. Muž, který se celý život snažil dokázat, že k svému jménu přišel omylem a že malý není v žádném smyslu. Moc se mu to však nedařilo. Jediný, kdo stál v hierarchii nad ním, byl šéfredaktor – což byl také jediný člověk, k němuž Smalls choval jakýs takýs respekt.

„Russová? Tady Dickie," zabodl se mi do třeštící hlavy Dickieho hlas. Uvědomila jsem si, že Dickie si zpravidla nedává prvního panáka dřív než v jedenáct dopoledne, a je tudíž pravděpodobně střízlivý.

„Máš zapnutou televizi? Pusť si kanál New York 1," mlel dál, aniž čekal na odpověď.

Poslušně jsem natáhla ruku po ovladači na nočním stolku a zapnula NY1. Na obrazovce se objevil pohled na část města jen kousek od mého bydliště, snímaný z vrtulníku. Poznávala jsem sídlo OSN na Manhattanu a hlas Simona Frankse, jednoho z nejlepších reportérů NY1, který jen stěží potlačoval vzrušení. „Dívám se dolů na ohromnou záplavu lidí, něco takového jsem ještě v životě neviděl! Ten dav, to lidské moře nebo jak to nazvat, se táhne podél parku Dag Hammarskjöld Plaza nahoru na Sedmačtyřicátou ulici až k První avenue, přes celou První avenue od Dvaačtyřicáté po Sedmapadesátou a zároveň od Čtyřiačtyřicáté přes Sedmačtyřicátou na západ až k Madisonské avenue! Vážně, lidi, něco takového tohle město ještě nezažilo!"

A měl pravdu. Dnes začínal soud – nebo spíš válečný tribunál – s teroristou Demielem ben Yusefem.

Za normálních okolností by se tribunál konal v Haagu. Jenomže budova Mezinárodního soudního dvora utrpěla před pár měsíci značné škody při teroristickém útoku a byla dosud mimo provoz. Pachatele se nepodařilo dopadnout. A tak se toto bezpečnostní riziko k nelibosti většiny obyvatel New Yorku přesunulo k nám. Pro nás reportéry to byl ovšem dar z nebes.

Bylo to poznat i z Franksova hlasu.

„A troufám si tvrdit," pokračoval téměř bez dechu, „že všichni, kdo sem dnes přišli, už se nemůžou dočkat, aby aspoň na kratičký okamžik zahlédli Demiela ben Yusefa,

který se dnes bude zpovídat před soudem – možná už za pár hodin!“

Jsem ostřílená reportérka. Psala jsem o všech pohromách, k nimž v tomto tisíciletí došlo – od událostí 11. září přes války ve vzdálených končinách světa až po hurikány Katrina a Sandy, zemětřesení na Haiti a spoustu dalších, stále častějších přírodních pohrom, jež přinášely nepředstavitelné utrpení všude na zeměkouli.

Tohle bylo něco jiného. Něco, co jsem nedokázala pochopit – možná slepá víra, nebo naopak nezměrná nenávist –, vytáhlo statisíce lidí z domovů, práce a škol. Pěšky či na kolečkách vyrazili ze svých bytů, apartmánů, domů, hotelů, nemocnic, domovů důchodců, kostelů, synagog, mešit, bank a vládních úřadů, aby mohli proklínat, obdivovat či jen na vlastní oči uvidět největšího zločince současnosti.

Dokonce i já jsem byla v šoku z toho, jaké davy se tu shromáždily.

„Vidíš to? Chápeš, co se děje?“ ozval se Dickie.

„Samozřejmě,“ opáčila jsem a snažila se nedat najevo, jak mě to vyvedlo z míry.

Srdce se mi divoce rozbušilo. Co po mně Dickie vlastně chce?

Prosím, ať je tohle ten průlom, který tolik potřebuju. Přísahám, že tentokrát udělám všechno tak, jak budou šéfové chtít. Prosím, řekni mi nějakou dobrou zprávu. Řekni, že o tom mám napsat…

Z Dickieho ovšem vypadlo jen: „Sakra, to je úplně ne-sku-teč-né!“

Důvodem, kvůli němuž sem všichni přišli, byl Demiel ben Yusef. Známý terorista, o němž se většina rozumných lidí na zeměkouli stejně jako koalice vlád mnoha zemí, které ho pronásledovaly a nakonec i dopadly, domnívala,

že má prsty v bezpočtu bombových útoků po celém světě. Tyhle teroristické akce rozsévaly smrt a zkázu všude od velkoměst po historické památky a nábožensky významná místa. Zůstávaly po nich tisíce mrtvých a zmrzačených lidí – a to nejen po bombových útocích samotných, ale i následkem vlny ničení a násilí, která po nich až příliš často následovala.

Dnešek vejde do dějin jako první den soudního procesu tisíciletí. Procesu s teroristou ben Yusefem.

Na opačné straně (ovšem nikoli na opačném konci světa, protože jeho oveček každým dnem přibývalo na obou stranách Atlantiku) stáli ti, kteří zaplavovali internet nesmysly o tom, že ben Yusef je ve skutečnosti velkým prorokem. Nebo dokonce druhým Synem Božím.

Anebo rovnou druhým vtělením Ježíše Krista. Podle nich za všechna prováděná zvěrstva *ve skutečnosti* mohla americká vláda, CIA, MI5, ruská FSB, Mosad, OSN, Vatikán, Írán, Irák, Severní Korea, al-Káida, ropné korporace a bůhvíkdo ještě.

Za smrt tisíců lidí a obrovské škody byl zodpovědný podle nich kdekdo – *kromě* Demiela ben Yusefa. No jistě.

Konspirační weby chrlily den co den nová varování a senzační odhalení. Žádný z nich ovšem nikdy nevysvětlil, jak to, že se všechny ty vlády, organizace a náboženství – které se nedokázaly domluvit tisíce let – najednou semkly jen proto, aby zničily jednoho otrhaného samozvaného proroka / údajného teroristu.

Konspirační teoretici hlásali, že všechny teroristické útoky byly pečlivě naplánovány (někým z výše uvedených – možno si vybrat dle libosti) jen proto, aby vzbudily nenávist vůči Demielu ben Yusefovi.

Ano, tvrdili, že tohle mezinárodní spiknutí, zaštítěné Organizací spojených národů, je ve skutečnosti tím, kdo

nese zodpovědnost za budovy vyhozené do vzduchu, výbuchy na tržištích, v kostelích a mešitách, v nočních klubech, dopravních letadlech, a dokonce i na výletních lodích plných nevinných lidí – a to všechno jen proto, aby se pošpinil něčí mediální obraz.

Tisíce videí a dalších příspěvků na internetu vykreslovaly ben Yusefa jako vyslance míru. Ukazovaly ho, jak káže zástupům, no úplný Ježíš. Kdybyste ta videa sledovali tak pozorně jako já – a tolikrát jako já, možná byste taky začali pochybovat.

Ano, byl to přesvědčivý řečník. A opravdu nikdy nekázal násilí. Jeho hlas byl zároveň uklidňující i vášnivý, jestli se to vůbec dá takhle podat. Jeho přízvuk se nedal nikam zařadit – nebyl ani americký, ani evropský, a zdálo se, že nepatří ani na Střední východ.

„Každý z nás je Synem Božím," hlásal při svém proslulém obřadu o „dokonalém souladu" před dvěma lety, kdy někde v Izraeli kázal z hory tisícům svých stoupenců. Chyběl už jen chléb a ryby, jimiž by nasytil zástupy.

Svět je v dokonalém souladu. Všechno a všichni jsme součástí Božího celku. Měsíc řídí příliv a odliv; dešťovky v Amazonii provzdušňují půdu, aby bylo dost kyslíku pro všechny. Každé stvoření je pro dokonalý soulad stejně důležité. Dokonalý soulad je porušen a uvržen v chaos jen tehdy, když se do věci vloží lidé – jediní tvorové disponující svobodnou vůlí. Žádní jiní tvorové na zeměkouli nezabíjejí jen pro potěšení z vraždy.

Oproti tomu každé náboženství, jehož představitelé hlásají, že právě oni znají pravé Boží slovo, vyžaduje po svých stoupencích: „Zabíjejte v Jeho jménu." Já ovšem tvrdím: „Nezabíjejte ve jménu Božím. Ani ve jménu mém. Ani ve jménu nikoho jiného. Postavte se vůdcům, kteří se vás snaží přimět

k zabíjení, jen abyste si uhlídali to, co máte. Ve skutečnosti po vás chtějí, abyste zabíjeli kvůli tomu, co mají oni. Jsou to falešní proroci. Falešní vůdci.“

Pokud jste ben Yusefa často sledovali, nemohlo vám uniknout, že je neuvěřitelně charismatický – tedy aspoň na jinak nepřitažlivého, vyhublého muže. Na někoho, kdo káže mír a zároveň organizuje teroristické útoky. Ben Yusef se mezi teroristy stal skoro rockovou hvězdou.

Druhý příchod Krista, to mě podržte.

„To je teda něco!“ vykřikl Dickie, čímž mě okamžitě vytrhl ze zamyšlení. Nečekal na mou odpověď a vyštěkl: „Vyřídila sis pro jistotu akreditaci, že jo?“

Jistě. Stejně jako asi tak polovina osazenstva deníku *The New York Standard* jsem se i já před několika dny nechala „akreditovat“ tiskovou kanceláří OSN. Musela jsem osobně předložit rodný list, pas a novinářskou průkazku s razítkem newyorské policie. Vzali nám otisky prstů a důkladně nás vyzpovídali. Elektronické žádosti o akreditaci vzhledem k citlivosti celé záležitosti nepřipadaly v úvahu.

„Jasně, před týdnem,“ opáčila jsem. Měla jsem fungovat jako záloha pro případ, že by se ti vyvolení – nafoukaní chlapi z řad sloupkařů, k nimž se lidé typu Dickieho Smallse chovali jako k božstvu – z nějakého důvodu nemohli dostavit (což se ovšem nikdy nestalo). Věděla jsem, nebo jsem o tom aspoň byla přesvědčená, že dnes na žádný záskok nedojde, protože tohle je přece nejdůležitější soud tisíciletí. Tedy aspoň našeho tisíciletí.

„Bezva,“ vypadlo z něj, „Frankie, ten pitomec, uvízl v zácpě na Brooklynském mostě.“ Takže nemožné se přece jen uskutečnilo.

„Hned koukej zvednout zadek z postele, Russová.“

„Nejsem v posteli," zalhala jsem a srdce mi pod přívalem adrenalinu bušilo jako splašené. Jsem zpátky ve hře!

„To je jedno. Zvedni zadek a koukej mazat k OSN. Máš to za rohem, tak sebou hoď. Vyhrála jsi první cenu v loterii."

Tu, kterou předtím upustil Frankie, ten pitomec, chtělo se mi dodat, ale ovládla jsem se. Frankie představoval hotový klenot, zatímco já byla pořád ještě – co vlastně? Pošpiněná předchozím průšvihem? Ve svých dvaačtyřiceti jsem sice platila za známou autorku atraktivních reportáží, jenže jsem zároveň měla nevšední talent znepřátelit si mocné a důležité lidi. Považovali mě za rebelku, ale byla jsem zkrátka jen příliš tvrdohlavá na to, abych hrála jejich hru, a jakmile mě chtěl někdo umravňovat a učit správným způsobům, vždycky jsem se postavila na zadní.

Když mě po dlouhých devíti měsících bez práce přijali ve *Standardu*, pochopila jsem, že jsem dostala druhou šanci. Ze svého předchozího zaměstnání – politicky zaměřeného internetového deníku – jsem byla „uvolněna" poté, co jsem zveřejnila, že šéfredaktorův nejlepší kamarád – magnát, majitel sítě supermarketů a producent béčkových filmů – má slabost pro nezletilé šlapky z Filipín. Milý producent totiž kromě toho, že jednou za měsíc obědval s vydavatelem v Raově vyhlášeném podniku, byl také naším největším inzerentem. Aha.

Oficiálně šlo o „rozdílné názory na směřování periodika". Přeloženo do normální řeči: Pokud já nejsem ochotná postavit se za šéfredaktorovy kamarády, na oplátku se nikdo nepostaví za mě, když trvám na svém názoru.

Takže když jsem dostala nabídku přispívat do *Standardu*, skočila jsem po ní v naději, že časem zase budu mít svůj vlastní sloupek. Stala jsem se znovu reportérkou na plný úvazek a chovala se, jak se sluší a patří.

„Ten kluk z redakce – jméno jsem zapomněl – už je v tiskové kanceláři OSN a zařizuje, abys tam místo Franka mohla ty," pokračoval Dickie. „Chceme, abys celý den sledovala dění a půl hodiny po skončení dodala hotový text. Je to jasné? Fajn."

„Mám o tom napsat celý článek?" nevěřila jsem vlastním uším.

„Záleží, kolik toho budeš mít," odsekl a zavěsil. Než jsem vylétla z postele a vlezla pod horkou sprchu, neuběhla ani minuta.

Šance na článek o největší události desetiletí? No tohle! Zamumlala jsem děkovnou modlitbu pro případ, že by byl zrovna nějaký Bůh na příjmu. Byla jsem vděčná za to, že jsem dostala exkluzivní „zakázku". I když jsem byla v pozici obyčejné reportérky, jedné z mnoha, a mířila jsem k soudu, což je záležitost od nepaměti svázaná pevnými pravidly a moc prostoru pro fantazii rozhodně neposkytuje.

Zrovna jsem měla volno, když před dvěma lety současně explodovaly bomby v taxících před St. Pat's, etiopským baptistickým kostelem v Harlemu, synagogou Adath Israel v Riverdale, Svatyní Božího světla na Staten Islandu a dobročinnou nadací Islámského centra Imáma al-Chauího v Jamajce v Queensu. Teroristické útoky, které dostaly název *Atentáty nesvatého dne*, zabily téměř dvě stě nevinných lidí. Založila jsem si vlastní blog, jenže byl jen jeden z tisíců, možná milionů podobných. Doba se změnila; všude bylo přecpáno. Kyberprostor se stal celosvětovým prostředkem k vyjadřování pro ty, kteří toho sice v hlavě moc nemají, ale o to víc cítí potřebu se o své převratné myšlenky dělit s co největším počtem lidí, a ještě ke všemu mají dost času se tomu věnovat.

Zato teď… Kdybych věřila v Boha, bývala bych se modlila za takovouhle příležitost – šanci nejen napsat článek, ale možná i vyjádřit svůj názor na soud s ben Yusefem, dokonce pro noviny s vysokým nákladem. Ano, nebyla jsem vůbec připravená, oči mě pálily a měla jsem kocovinu. Ale stejně…

Nevěnovala jsem čas pořádné přípravě, protože mi začátkem týdne sdělili, že budu psát jen o té „omáčce" kolem – tedy zjišťovat reakce kněží z okolních farností, imámů a rabínů.

Nejlepší výkony ovšem odjakživa podávám, když jsem ve stresu.

Popadla jsem bílé tričko, které včera večer, když bylo ještě čisté, vypadalo tak skvěle. Čichla jsem si k němu. Ujde to. Navlékla jsem si černé džíny, svoje úchvatné hnědé kožené sako a boty od Frye. Pak jsem se na sebe podívala. Sakra! Přesně uprostřed trika zářil nápadný flek od kuřecího scarpiella, které jsem měla včera k večeři. Protože na převlékání už nezbýval čas, natáhla jsem se po bílém tylovém šátku značky Gap, který visel na klice, omotala jsem si ho volně kolem krku – a vida, problém se skvrnou odstraněn. To bude stačit.

Sáhla jsem po červené kožené kabele, v níž spočíval nepostradatelný iPad, mobilní telefon, čtyři reportérské zápisníky (pořád ještě si postaru dělám poznámky ručně), několik propisek, peněženka, klíče, rtěnka a korektor na kruhy pod očima, který nakupuju po kilech. Hodila jsem si ji přes rameno a vyběhla z bytu.

Rychlý pohled do zrcadla odhalil, že můj původně módní sestřih by znovu potřeboval zásah kadeřníka. Vypadala jsem jako Eleanor Rooseveltová, kterou zaskočila vichřice.

Kašlu na to.

Ve chvatu jsem si pověsila na krk novinářské průkazky – tři v plastu zatavené kartičky s fotkou na laciném řetízku – a zkontrolovala, jestli jsem do kapsičky na zip v tašce nezapomněla strčit pas pro případ, že by průkazky nestačily. Sjela jsem výtahem ze čtyřiadvacátého patra a vyšla z budovy do nádherného jarního dne – vstříc konci toho života, jaký jsem až dosud znala.

2.

Venku jsem se okamžitě stala kapkou v moři lidí, kteří zaplnili Osmačtyřicátou ulici a snažili se překonat policejní zátarasy, jež je měly udržet v povolených koridorech. Parkování nepřipadalo v úvahu a doprava byla vedena jinudy, s výjimkou úzkých pruhů vyhrazených záchrance a hasičům mezi Třiadvacátou a Sedmapadesátou. Mělo to odradit ty, kteří by snad chtěli přijít protestovat.

Tak to bych ráda viděla.

Protestujících tu bylo samozřejmě nepočítaně, dokonce i v ulici, kde bydlím, která se nachází několik bloků od OSN. Učiněný ráj kapsářů – nával větší než na Times Square na Silvestra. Navzdory čerstvému vzduchu se tu skoro nedalo dýchat.

Newyorská policie si vyžádala nejen policejní posily, ale dokonce i všemožné vojáky americké armády, které bylo možno na chvíli postrádat na válečných frontách a v boji s terorismem. Pohybovali se po celém městě, v rukou nezbytné detektory kovu.

Původně bylo v plánu udržet demonstranty v oblasti doků na západní straně (ben Yusefovy stoupence nahoře směrem k muzeu Intrepid a jeho odpůrce v centru v Chelsea Piers), a když to nevyšlo, tak aspoň na Desáté a Jedenácté avenue – celých dvanáct bloků od OSN.

Jakmile se ovšem dav rozrostl do takových nečekaných rozměrů, z plánů nezůstal kámen na kameni a prezidentka USA Lydia Wallingford-Hudsonová rozhodla, že nejlepší bude, když policisté, vojáci a ostatní bezpečnostní složky zaujmou Gándhího postoj pasivního odporu – pokud (nebo spíš dokud) o sobě nedají vědět placení provokatéři a všemožní výtržníci.

Což ovšem nemělo žádný vliv na davy, které se tlačily, křičely – a nevoněly. Jenom to zabránilo uniformovaným složkám, aby se tu masu lidí pokoušely vytlačit zpět. Policisté a vojáci byli tak zdvořilí, že jsem dokonce zaslechla věty jako: „Promiňte, pane, byl byste tak laskav a položil batoh tady na ten skener ke kontrole?" Kde jsem se to ocitla?

Jelikož trpělivost k mým typickým vlastnostem rozhodně nepatří, o pasivní rezistenci jsem se nehodlala ani pokoušet. Uprostřed vší té hrubosti, strkání, cizích těl, která se na mě bez ustání mačkala a vrážela mi mou vlastní tašku do žeber, jsem si připadala jako v pasti; všude byly něčí ruce a nohy a člověku nezbýval ani milimetr prostoru. Z dechu obtloustlé dámy vedle mě bylo cítit cibuli; ze všech stran se linuly tělesné pachy bezpočtu rozličných kultur – někomu unikal z pórů nezaměnitelný odér kari, jiným česnek a do toho se všichni potili jako ve skleníku, ačkoli bylo sotva dvacet stupňů.

S vynaložením veškerých sil jsem se tlačila a razila si cestu stejně jako všichni ostatní, kteří tu dnes z nějakého důvodu museli nebo chtěli být, a podařilo se mi proniknout až k vnějšímu okraji ulice na jižní straně.

V místě, kde jsem stála, mě sice každou chvíli někdo natlačil na zátaras, ale měla jsem dobrý výhled na chodník, kde pouliční prodejci nabízeli všechno možné včetně triček s obrázkem ben Yusefa, doprovázených nápisy

jako *Král teroristů* či *Král médií*, případně dokonce nevkusným dvojsmyslným výkřikem o „vražedném úspěchu v New Yorku". Jiní prodávali vlaječky, balonky a další zboží, které se k tak závažné a neveselé události ani trochu nehodilo.

Vypadalo to, že se u pojízdných stánků prodávají jídla z celého světa. Na moje čichové buňky útočilo thajské satay, ostrý guláš, horké párky v rohlíku a jemné pečené preclíky. Jejich vůně mi pokaždé připomněla můj první podzim v New Yorku, kdy jsem jako začínající novinářka opustila pohodlí rodičovského řadového domku v Hicksville na Long Islandu a odjela se „osamostatnit" celých padesát kilometrů od nich.

Přestože jako správní hipíci ze šedesátých let stále ještě upřímně věřili v mír, lásku a přírodní stravu, tak pokud šlo o mě a mého bratra, trpěli přehnaným ochranitelským komplexem, a to i když zároveň zachraňovali svět – táta jako šéf newyorské organizace pro pomoc bezdomovcům a máti v nemocnici jako dětská lékařka.

Když jsem se odstěhovala z prvního bytu, o který jsem se dělila s několika spolubydlícími, a pronajala si garsonku ve Village, topili se v obavách, že se v nejlepším případě budu cítit osamělá a opuštěná a v nejhorším mě nějaký šílený lupič zavraždí.

Navzdory jejich hrozivým předpovědím mě ani nezapíchl sériový vrah, ani jsem se nikdy nestihla cítit osamělá. Kromě období, kdy jsem byla bez práce, jsem naopak měla neustále pocit, že je v mém životě přímo *přecpáno*. Pokaždé někde čekal další námět na článek a nikdy jsem neměla nouzi o zajímavé přátele – a o muže, kterým jsem připadala zajímavá já. Ovšemže žádný z nich nebyl jako Donald, ale zpětně si říkám, že mi Donald spíš sloužil jako výmluva pokaždé, když se k nějakému vztahu schylovalo.

Potřebovala jsem být volná, abych se mohla jednoduše sebrat a odjet kamkoli, kde se zrovna dělo něco zajímavého.

Teď jsem se znovu octla uprostřed toho všeho – v obrovské lidské skrumáži. A byla jsem nadšená.

Ještě výraznějším vjemem než vůně a pachy, než pohled na obrovský dav a tlačenici v něm, byl ohromující rámus. Něco jako finále Super Bowl, mistrovství světa a Světového poháru v jednom. Jako by i vzduch samotný ztěžkl hlukem – byl prosycený ohlušujícím vyvoláváním prodavačů, nadávkami a stížnostmi všeho druhu.

Tomu všemu vévodilo neustálé ječení policejních sirén, které člověku trhalo uši, zvlášť když se ozvalo z bezprostřední blízkosti. V duchu jsem si přísahala, že už se nikdy v životě nedotknu alkoholu.

„SOS! Spaste opravdového Spasitele!", „Zabte toho dobytka! Zlikvidujte ho!", „Vrah dětí!" křičeli demonstranti jeden přes druhého.

Je zvláštní, pomyslela jsem si, *že zatím nedošlo k žádnému většímu incidentu*. Neuvěřitelné. V tu chvíli jsem ještě nemohla vědět, že se ten den opravdu nic mimořádného nepřihodí – až na soukromé zemětřesení, které mě mělo potkat ani ne za půl hodiny.

Lidem, kteří soptili vzteky, jsem rozuměla. Zato ty druhé – teroristovy stoupence, jeho takzvané „věřící" – jsem pochopit nedokázala. Ani nechtěla.

Pitomí konspirační teoretici, říkala jsem si. Kéž by ten zatracený internet nikdy nevznikl. Právě on zprostředkoval „prorokovi", masovému vrahovi, kvůli němuž jsme sem dnes všichni přišli, pole působení.

Pro miliony lidí byl Spasitelem, pro ostatní představoval druhého Hitlera – a ti všichni dohromady tu teď stáli a snažili se překřičet ty na opačné straně názorového spektra.

Díky kyberprostoru stačily pouhé čtyři roky, aby se z neznámého kazatele ben Yusefa, který nahrával videa na YouTube jako tolik dalších, stala celosvětově známá postava.

Když ho tradiční média konečně vzala na vědomí, bylo už skoro pozdě. Na stránkách novin na něj všichni dštili síru a v televizi se důležitě žvanilo o tom, jak tohle teroristické monstrum zbožňují a slepě následují pomatenci, opuštění lidé a zoufalci, „lidé na okraji společnosti" – zkrátka ti, ke kterým se život nezachoval hezky.

Pro nás ostatní, kterým se jejich život zamlouval, to byl jednoznačně terorista.

Jak jsem si razila cestu davem, přemítala jsem, kdy jsem o Demielu ben Yusefovi slyšela poprvé.

Mohlo to být před třemi nebo čtyřmi lety. Původně o něm psali jako o jednom z členů teroristické buňky se základnou nedaleko turecké Ankary. Ti údajně nastražili bombu na tržiště plné místních i turistů v letovisku Bodrum.

Vzápětí se k útoku přihlásila odštěpená nezávislá (existuje i nějaká jiná?) buňka al-Káidy, nějaká její údajná odnož, o níž nikdy nikdo neslyšel, s názvem Al Ochova Al Hamíma, což se prý dá zhruba přeložit jako *Bratrstvo v lásce*.

Nikdo se jím ani tím jejich spolkem příliš nezabýval. Vždyť co dalšího by mohlo hrozit od mladé, nevzdělané, špinavé pouštní krysy (i když velice navztekané), která se společně s jí podobnými skrývá před světem? Všichni si říkali, že je otázkou několika dnů, než se je podaří dopadnout. A všichni se mýlili.

Aby popřeli svou zodpovědnost za masakr na tržišti, vynořila se odkudsi jejich mluvčí, která si říkala po italsku *il Vettore*. „Náš milovaný vůdce Demiel ben Yusef,"

pronesla bezchybnou angličtinou, francouzštinou, španělštinou a arabštinou, „neuznává násilí. Je to posel míru, živé vtělení Krista." Jistě, Kristus s bombou pod kapotou.

Zatímco jsem lovila v paměti, co jsem o něm kdy slyšela, najednou mě někdo zezadu popadl za rameno a ozval se povědomý hlas: „Ali! Nazdárek, Russová!"

Otočila jsem se tak rychle, jak jen mi to okolní skrumáž dovolovala. Stála tam Dona Grimmová, kamarádka, s níž se známe od nepaměti. „Míříš ke Svaté rodině udělat rozhovor s knězem?" nadhodila a vmáčkla se vedle mě. Se svými stodvaašedesáti centimetry musím za normálních okolností skoro utíkat, abych jí stačila, protože měří přes metr osmdesát. V tom dnešním návalu jsme se ovšem ploužily bok po boku jako dva šneci. A jakmile jsme vkročily na chodník lemující Dag Hammarskjöld Plaza, ještě se to zhoršilo.

„Geniální Frankie Donahue, který pohrdá veřejnou dopravou, uvázl v zácpě na mostě. Tak jsem to vyfasovala já."

„To je otřesné," prohlásila Dona a pohledem přelétla okolní dav. Obě naráz jsme vytasily akreditaci OSN, novinářskou průkazku a „povolení ke vstupu za policejní zátarasy" od newyorské policie a ona se začala tlačit kupředu s voláním: „Umožněte průchod tisku… S dovolením… Nechte nás projít a uvidíte se večer v televizi!"

S Donou jsme byly kamarádky, i když jsme kromě reportérské práce neměly téměř nic společného. Po mnoho let se totiž často stávalo, že jsme na něčem pracovaly obě zároveň, a to nás sblížilo.

Já byla o sedm let starší, ona zase o dvacet čísel vyšší. Pracovala jsem v jednom z posledních tří zbývajících newyorských tištěných deníků, které dosud odolávaly nastupující digitalizaci. Navzdory trendům jsem stále

ještě věřila v *tisk všemohoucí*. Řídila jsem se všemi nepsanými novinářskými pravidly, jak jen to šlo. Zato Dona, videoblogerka, která byla sama svou paní, si vždycky dělala, co chtěla. Nezdráhala se natáčet drby ani pomluvy a skoro vždycky dokázala přijít s nějakou naprosto famózní reportáží, díky níž si před ní všichni sedli na zadek.

Obě vypadáme přesně tak jako naše práce.

Já jsem menší, pořád řeším váhu a mám sklon se nezdržovat s líčením; odjakživa spoléhám na to, že pleť zděděná po italských předcích nepotřebuje velkou časovou investici. Husté černé vlasy vyžadují pravidelný kvalitní sestřih, tak se na to snažím nezapomínat. Mám tmavě hnědé oči a plné rty, kterým dopřávám vždycky tu nejvýraznější červenou rtěnku, jakou se mi podaří sehnat. Však mi taky musí stačit, když se s jiným make-upem nemíním obtěžovat. Celek docela ujde, ale dech nikomu nevyrazím.

Naproti tomu Grimmová, rodilá Britka, je kráska s pletí barvy temného kakaa, která v lodičkách na podpatku (v ničem jiném nechodí) měří stopětaosmdesát centimetrů. Na hlavě se jí natřásá oslnivá záplava neposlušných kudrnatých vlasů po ramena, nabarvených nazrzavo. Náušnice velikosti závaží od hodin zajímavě kontrastují s červeným kašmírovým svetrem, ve kterém si hrdě vykračuje.

Pro ni rozhodně není problém vyrazit někomu dech. Což se taky pravidelně stávalo.

Zatáhla mě do korejského bistra na rohu. „Přece před něj nemůžu napochodovat v roztržených punčocháčích," vysvětlovala.

„Cože? Zbláznila ses? Jdeme pozdě," snažila jsem se ji přivést k rozumu. Jenže jsem měla jen dvě možnosti –

buď následovat statnější kolegyni, nebo se opět probíjet davem sama.

„Punčocháče! Kdo proboha v dnešní době ještě nosí punčocháče?“

„Spousta lidí, milá zlatá,“ odsekla. „Jinak by se totiž neprodávaly i v podniku s občerstvením.“

„Chceš být okouzlující, abys udělala dojem na masového vraha a proslulého teroristu? Jo, to dává smysl,“ ušklíbla jsem se.

„Co prosím?“ zarazila se a zpytavě se na mě zadívala. „Aspoň závan objektivity by ti neškodil. Rozhodla ses, že to teď bude naopak? Místo presumpce neviny raději: *vinen, dokud nebude jeho nevina nade vše prokázána?*“

Jakoby nic, jako by mě právě nevyplísnila, a ještě navíc právem, popadla jedno balení punčochových kalhot, zaplatila a obrátila se ke mně: „Stoupneš si prosím tak, aby na mě nebylo vidět?“ Než jsem se stačila nadechnout, už si na sebe natahovala jedinou velikost, kterou tu měli – XXL.

„Tyhle punčocháče jsou snad starší než já. Prokristapána, vždyť se ještě prodávají v plastovém vajíčku. To jsem neviděla nejmíň třicet let! A jsou modré,“ dodala jsem vyčítavě, už v poklusu. Majitel bistra za námi nechápavě kroutil hlavou.

„Přestaň brát jméno Boží nadarmo. Nechte projít tisk!“ zakřičela.

Snažily jsme se prodírat masou lidí, kteří se všichni chtěli dostat přesně tam, kde jsme potřebovaly být my – k bráně budovy OSN. Stále ještě nás od ní dělilo půl bloku.

„Nemůžu uvěřit, že nám zabouchnou před nosem!“

„Nezabouchnou, musím ho vidět na vlastní oči,“ opáčila umíněně Dona.

„Já se z tebe zblázním."

„Ó, jak málo víry máš, dítě!"

„Chtělas říct *žádnou* víru," opravila jsem ji.

„Nechte projít tisk!" zvolaly jsme vzápětí obě naráz.

„Jestli ten soud prošvihnu… Ksakru, proč jenom jsem se s tebou zdržovala?" zaúpěla jsem a v tu chvíli jsem nabrala loktem nějakého chlápka. Ten se otočil na podpatku a už už se mi chystal dát pěstí do oka. „Jen to zkus, ty mizero!" zaječela jsem, což vzbudilo pozornost jednoho z ozbrojenců. Hned si k nám začal razit cestu.

„Hej, vy tam! Okamžitě toho nechte," zavolal na něj. Popadl ho za ruku a zkroutil mu ji za zády tak rychle, že jsem si nejdřív vůbec nevšimla, co se děje.

Policista stále jednou rukou držel toho muže a současně spustil něco do vysílačky připevněné na rameni. Vtom se překvapeně zarazil: „Moment… Nejste vy ta… ta reportérka?"

„No ano, jsem," ozvala se Dona. Odjakživa byla zvyklá, že se všichni muži obracejí na ni. „A vy, báječný muži, jste…"

„No to mě…," vypadlo z něj místo odpovědi, když si konečně zařadil i ji. „Jste z Foxu, že jo? A vy děláte v novinách, viďte? Ve *Standardu* – a jmenujete se Russová, mám pravdu?"

„Hm," hlesla jsem.

Vzápětí jsem na něj vrhla zoufalý pohled. „Zamknou nám před nosem, jestli se tam nedostaneme včas…"

Mávl na další dva kolegy, kteří si okamžitě začali razit cestu směrem k nám. „Potřebujeme co nejrychleji dostat tyhle dvě dámy dovnitř," vysvětloval jim a ukazoval na příjezdovou cestu k budově OSN. Jako mávnutím kouzelného proutku se davy před námi a naším ozbrojeným doprovodem začaly rozestupovat.

Dona vypadala, že si přednostní protlačování davem vyloženě užívá. Mně zas připadalo, že se každou chvíli udusím.

Policisté nás přivedli k zátarasům na okraji První avenue a ten náš mávnutím vyzval jednoho z hlídkujících strážníků, aby v jednom místě odemkl řetěz na zátarasu. Prošly jsme a za námi se strhla hotová mela – všichni chtěli vědět, proč zrovna my máme najednou přednost.

„Doufám, že vás zítra uvidím…," utrousil ten sympatický člověk v uniformě.

„Myslíš, že mi zavolá?" zajímala se Dona, když jsme klusaly přes První avenue. Vůbec ji nenapadlo, že by snad mohl mluvit ke mně. „Ví, jak mě najít, ne? Když už ví, že dělám pro Fox…"

Dělala jsem, že ji neslyším. Místo toho jsem se zadívala směrem k centru, odkud právě přijížděla kolona více než padesáti pancéřovaných vozů.

„Dělej, už jsou skoro tady!" zařvala jsem a rozeběhly jsme se k bráně OSN. Už ji začínali zavírat.

„Prosím, pane, nechte nás projít. Prosím!" volala jsem na strážného. Díval se skrz nás a nerušeně sledoval, jak se automatická vrata pomalu přivírají.

„Ne, počkejte!" vykřikla Dona a strkala mu pod nos novinářskou průkazku. „Poskytnete mi rozhovor na kameru? Dona Grimmová, Fox News," dodala na vysvětlenou a už zapínala videokameru.

„Tohle vejde do historie," kula železo, dokud bylo žhavé. Muž v uniformě už nedokázal dál odolávat. „Tak dobrá, ale rychle," pronesl úsečně a usmál se do kamery. „Seržant Mohammed Fahríd – psáno F-a-h-r-í-d," pronesl důležitě, zatímco nám pečlivě kontroloval průkazky i akreditace. Konečně jsme vklouzly dovnitř.

Cítila jsem, jak mi poprvé od rána trochu povolilo sevření žaludku. Aspoň jsme se dostaly za plot. Po stručném interview s Fahrídem, které nikdy nespatří světlo světa, jsme spěšně zamířily k místu vyhrazenému pro tisk u vchodu do budovy. Tísnily se tam stovky reportérů a každý se snažil ukořistit co nejlepší místo.

Když jsme se usídlily vzadu, před námi tři neproniknutelné řady novinářů, neodpustila jsem si: „Za to, co jsem si dnes kvůli tobě musela protrpět, by sis mě měla posadit na ramena, abych z toho taky něco měla."

Smečka nedočkavých reportérů se zničehonic pohnula jako jeden muž. Vrata se znovu dala do pohybu. „Řekni mi, co se děje. Prosím!" žadonila jsem. Můj výhled totiž momentálně sestával z desítek cizích zad.

„Brána… už se otevírá. No teda… dva velké náklaďáky, pět dodávek a spousta dalších aut…," hlásila Dona.

Sotva kolona zamířila obloukem podél chodníku před budovu Valného shromáždění, reportéři začali šílet a pronásledovat auta. Policisté pro změnu naháněli novináře. Neuběhlo ani půl minuty a strhla se rvačka mezi třemi policisty a čtyřmi reportéry, kteří se pokusili vyšplhat na střechu první dodávky, odkud by se jim dobře natáčelo.

Náhle se celý ten zástup přesunul dál od chodníku, čímž se nám s Donou naskytla šance zamířit přímo na obrubník. Rozhodně je lepší *na něj* vidět z první řady než informovat o bandě peroucích se novinářů.

Když se asi dvacet těžkooděnců nesouhlasně pohnulo vpřed, tlupa reportérů se naštvaně, ale poslušně stáhla zpět na chodník. Dva z nich se nás dokonce pokusili vystrnadit z naší nově vydobyté pozice na obrubníku. Tak to máte smůlu, hoši.

„Bod číslo dva splněn," zahlásila Dona. „Teď už nebude dlouho trvat, než se *s ním* setkám tváří v tvář – a než

bude můj šéf v těch svých usmolených prackách třímat rozhovor století."

„Jistě," obrátila jsem oči v sloup. „A já si s ním pořídím dvojčata, ne?"

Spěšně jsem vytáhla blok. Ona mezitím upevnila příruční kameru na stativ a jala se natáčet policejního komisaře, který v doprovodu vlastních bodyguardů vystoupil z prvního vozu. Zamířil k mikrofonu na pódiu postaveném na trávníku a obrátil se k novinářům.

„Teď mě dobře poslouchejte, bando," začal. „Co jste to tu prováděli? Před *mýma* očima? Jestli budu muset, klidně vás odtud všecky vyhodím. A nemyslete si, že to nedokážu." Na reportéry tím valný dojem neudělal, jen se mu pochechtávali. A tak dal raději pokyn, že celý ten cirkus může začít.

Auta se dala zase pomalu do pohybu směrem k místu, kde jsme stály my s Donou.

„Nějak se mi to nezdá," nadhodila jsem. „Myslíš, že na nás ušili boudu a přivezou ho jinudy?"

„Snad ne. V tom případě bych se s ním přece nemohla sejít, ne?"

„Můžeš toho nechat? Myslím, že… že je něco špatně." Sevřel se mi žaludek. Dona natáhla krk, aby přes hlavy policistů lépe viděla, jak se celá ta plejáda všelijakých podivných týpků, agentů FBI a ben Yusefových fanatických přívrženců pohnula kupředu.

Dvacátý vůz v pořadí, obrněná dodávka, vjel na příjezdovou cestu, vykroužil oblouk a zastavil – přímo před námi. Stalo by se to, co pak následovalo, i kdyby býval zastavil před někým jiným? To už se nikdy nedozvím.

Vím jen to, že se vzápětí otevřely posuvné dveře a z auta jako jeden muž vyskočilo šest agentů tajné služby v helmách a neprůstřelných vestách, s puškami

připravenými střílet. Za nimi se vynořili dva „civilové“ a postavili se každý z jedné strany dveří, v nichž se vzápětí zjevil terorista Demiel ben Yusef. Vystoupil z vozu se sklopenou hlavou, jednoho agenta před sebou a druhého za sebou. Ruce i nohy měl spoutané masivním řetězem, dlouhým jen natolik, aby mohl pomalu popocházet. Pod sakem se i jemu rýsovala neprůstřelná vesta.

Přestože jsme ho v televizi všichni viděli nejmíň tisíckrát, byl mnohem menší, než jsem čekala. Sotva metr pětasedmdesát. Navíc jako by skoro nic nevážil – byl ještě hubenější než obvykle, zřejmě proto, že poslední měsíc údajně držel hladovku. Ovšem jeho dlouhý zanedbaný plnovous, vlasy do pasu spletené do dredů, které mu vyčuhovaly zpod policejní helmy, výrazně snědá pleť a nevzrušený výraz – toho si nešlo s nikým splést. Vždyť to byl v tu chvíli nejznámější člověk na světě.

Na dnešní událost ho jeho právníci navlékli do nevalně vypadajícího tmavě modrého obleku, bílé košile a kravaty s modrým proužkem. K tomu měl koženkové boty, z nichž lacinost přímo čišela.

„Panebože! Toho bych zvedla jednou rukou,“ zvolala Dona a vyslala k němu co nejsvůdnější úsměv.

Jeho eskorta ho popoháněla dovnitř do budovy. Vřava mezi novináři nabývala ohlušující intenzity. „Tady, Demiele! Podívejte se sem!“

Demiel, podezřelý z organizování teroristických útoků a masových vražd, jehož mnozí označovali za „Spasitele“, jen zlehka zavrtěl hlavou. Tak nepatrně, že očití svědci – kterých se později vynoří asi tak tisíckrát víc, než kolik lidí tu vůbec mohlo být *přítomno* – budou později vyprávět, že to bylo spíš zdání než skutečný pohyb. A zatímco tenhle pohyb zůstane navždy předmětem sporů, jednou věcí jsem si jistá. Po tom zavrtění hlavou,

či co to vlastně bylo, náhle všechno ztichlo – tedy aspoň pro mě.

Vnímala jsem, jak se v jediném okamžiku vše ztišilo. Místo ohlušujícího rámusu přecpaných ulic, který ještě před chviličkou zněl jako burácení rozbouřeného oceánu, se kolem mě rozhostilo ticho. Takové, že jsem z parku zaslechla ptačí zpěv. Podle mě to byl drozd.

Připadalo mi, jako by i agenti federální policie, kteří Demiela eskortovali – a předváděli ho v řetězech médiím –, zpomalili a beze spěchu se spolu s ním přesouvali k budově, aniž by jej jakkoli popoháněli či postrkovali.

Jako by téměř všechny přítomné náhle zahalil oblak zapomnění. Teprve později jsem zjistila, že pocit strnutí a náhlého ticha jsem zažívala jen já.

Slyšela jsem, jak těsně vedle mě přede Donina minikamera. V ruce jsem pevně svírala svůj novinářský zápisník, ale už jsem nestála o to něco do něj psát. Ne že bych nemohla; prostě jsem nechtěla.

Jediné, co jsem dokázala vnímat, byl Demiel, který se ke mně pomalu přibližoval, a pleskání jeho laciných bot, jež postupně zesilovalo. A pak i tenhle zvuk odumřel. Když ten spoutaný obviněný terorista došel až k nám, zastavil se a pohlédl mi do tváře. Stál tak blízko, že jsem mu v obličeji viděla každý pór, vnímala zarudlý kousek kůže na krku v místě, kde ho škrábal naškrobený límec, a dokonce jsem cítila i vůni čerstvě vyprané košile.

Bezmyšlenkovitě, a aniž bych věděla proč, jsem jeho pohled opětovala.

Naklonil se ke mně, a jak jsem tam tak stála, neschopná pohybu, ze všech stran ke mně dolehlo jednohlasné zalapání po dechu.

Pak mě políbil přímo na rty.

3.

Zlomek vteřiny agentům FBI trvalo, než jim došlo, co se před jejich očima právě odehrálo. Další zlomek vteřiny uběhl, než k ben Yusefovi přiskočili oba jeho „vodiči" zároveň, drsně jej popadli a smýkali jím do budovy.

V témže okamžiku pro mě svět kolem budovy OSN znovu obživl. Všechen ten hluk a šílený zmatek byl zpět, jako by se nic nestalo. Teprve když ben Yusef zmizel uvnitř, celému davu došlo, že se stalo něco velmi, velmi zvláštního.

Až když mi zmizel z očí, uvědomila jsem si, že se prsty dotýkám rtů. Udělala jsem to bezděčně, aniž bych si uvědomovala, že mě někdo sleduje. A přitom se na mě díval celý svět.

Vnímala jsem vlhkost jeho polibku na svých rtech a zavřela oči, jako bych si chtěla uchovat památku na svého milovaného, který právě odešel. Jako tenkrát, když jsme se s Donaldem naposledy políbili na rozloučenou – a já věděla, že je to navždy. To všechno se stalo v tisícině vteřiny, než jsem instinktivně popadla cíp šátku a otřela si ze rtů stopy jeho slin. I tak jsem ale stále cítila na tváři škrabavý dotek jeho ježatého kníru a vousů a jen zpovzdálí vnímala bzučení, cvakání a vrčení kamer kolem mě. Prsty mi znovu vylétly k ústům.

Dona mě mateřsky pleskla přes ruku a zašeptala: „Přestaň… Už toho nech."

To bylo to jediné, co se jim povedlo získat – fotky toho, jak se prsty dotýkám rtů, namísto detailního záběru polibku. Ten každý z reportérů fotil z nějakého nesmyslného úhlu, který se na hony lišil od těsné blízkosti, z níž mě natáčela a fotila Dona. Ta teď měla jak dvacetimegapixelové záběry *úplně zblízka*, tak natočené video.

Jakoby z velké dálky ke mně dolehl její hlas: „*Sakra*, děvče! A *já* jsem si kvůli němu kupovala nové punčocháče!"

Nechápala jsem, proč mám najednou slzy na krajíčku. „Proč zrovna já?" vypravila jsem ze sebe přiškrceným hlasem. Až mnohem později jsem se měla dozvědět, že odpověď na tuhle otázku je složitější, nebezpečnější a děsivější než jakýkoli otravný plyn nebo zbraň hromadného ničení, které se lidstvu v jeho neskonalé moudrosti podaří kdy vynalézt.

Během necelé hodiny se fotky, jak se prsty nevěřícně dotýkám rtů, ocitly na titulních stranách všech médií a bulvárních internetových plátků ve světě svobodném i nesvobodném, putovaly v milionech e-mailů, lidé je přeposílali a vyvěšovali na Twitter, Facebook, YouTube a Instagram, prohlíželi si je na monitorech počítačů a displejích telefonů, nemluvě o všech televizních zpravodajských kanálech, kde běžely ve smyčce stále dokola.

Dona však věděla, že jen ona jediná má v ruce detailní videozáznam polibku. A že na něm může zatraceně hodně zbohatnout. Vzhledem k tomu, že si ji ve Fox News drželi jako „stálou externí spolupracovnici", jim natočený materiál nepatřil.

„Nevyzpytatelné jsou cesty Boží, říkala mi vždy moje máma," nechala se slyšet Dona, když jsme mířily dovnitř.

Než jsem se stačila rozkoukat, někdo do nás strčil tak prudce, že Doně málem vypadla kamera z ruky. „Co to sakra…," vyštěkla a otočila se. Kolem nás se srocovali zástupci snad všech médií, která existují.

Ten shon kolem mě vytrhl ze zamyšlení. Panebože. Uvědomila jsem si, že už nepatřím k těm, kteří o události informují; teď jsem byla sama součástí děje. Už jsem nebyla jedna z davu, ale jedna *z nich* – těch, které lidé jako já pronásledují po ulicích dnem i nocí.

Co mám dělat? Poskytovat rozhovory? Není to celé postavené na hlavu? Nebyl však čas o tom přemýšlet. Během několika vteřin se dav semkl kolem a hrozilo, že nás co nevidět umačká.

„Hej, Russová! Vy se s ben Yusefem znáte?" „Ali, tady! Otoč se na mě!" Strkali nám mikrofony pod nos a já prvně v životě pocítila, jak příšerné je být na druhé straně – mezi těmi, které se snaží spolknout bezohledná mašinerie nikdy neustávajícího čtyřiadvacetihodinového zpravodajství. Já Alessandra Russová jsem dnes byla na menu.

Nakonec nám nezbylo než udělat to, co jsme u svých „obětí" odjakživa nesnášely: zakryly jsme si obličej a snažily se uniknout po vzoru mafiánských bossů – před svými vlastními kolegy.

Policejní komisař konečně pokynul pár svým chlapíkům, aby pro nás došli. Schválně nás v tom nechal chvíli vykoupat; chtěl daňovým poplatníkům předvést, že „mainstreamová média" sestávají z lidí, kteří jsou schopni se kvůli reportáži požrat navzájem.

Dony se chopili dva muži v civilu. Mě z jedné strany popadla policistka s postavou zápasníka a z druhé její o něco menší kolega. Oběma vedl z náprsní kapsy do

ucha nepřehlédnutelný drátek. „Pojďte, dámy, dostaneme vás dovnitř," pronesl můj policista tiše.

„Stůjte!" zařval komisař do elektronického megafonu. „Všichni zpátky!"

Pak dodal jakoby pro sebe: „Holota jedna. Chovají se jak pitomá zvěř." Jeho prohlášení ovšem zachytily stovky mikrofonů v rukou hordy novinářů, z čehož málem povstala vzpoura. Policisté, kterých tu bylo stejně jako novinářů, bleskurychle vytasili štíty a začali v šiku postupovat kupředu. Dav nás sunul směrem ke vchodu.

„Kéž bychom o nás mohly psát my," vypravila jsem ze sebe ve snaze objevit v té sérii absurdit nějaký smysl. Dovedli nás k proskleným dveřím OSN, důkladně zkontrolovali, že u sebe nemáme zbraň, přejeli nás skenerem a vzali nám otisky ukazováčků, aby ověřili, kdo jsme. Pak nás doprovodili do budovy Valného shromáždění, kde se chystal zmíněný soudní proces.

Sledovaly jsme agenty tajné služby, jak se nejdřív radí a pak porůznu přehazují židle se jmenovkami, připravené pro všechny akreditované zástupce tisku a televize. Ty naše se ocitly v první řadě.

„To je milé," zhodnotila situaci Dona a pochvalně nakrčila obočí.

„*Dnes* jsi hvězdou díky *mně*, má milá," neodpustila jsem si. Usadila jsem se na své nově přidělené sedačce a vytáhla z tašky tablet.

„Jen se ohřívám v paprscích tvé slávy, holčičko. Ty dnes nejsi jen hvězdou," upřesňovala Dona, „ty jsi přímo žhavá sopka! Uvědomuješ si vůbec, co se tam venku stalo?" Zapnula foťák i kameru, aby se poprvé podívala, co se jí vlastně povedlo nafotit a natočit.

„Vidíš to? Ježíšikriste! – Bože, promiň mi to rouhání," nadskakovala radostí celá bez sebe. Navzdory tělu

striptérky a vlasům supermodelky byla Dona kovaná baptistka, i když modernějšího pojetí.

Nervózně jsem se k ní naklonila, abych se podívala na fotku polibku. Zůstala jsem jako opařená.

„Mám zavřené oči, jako kdyby mě líbal muž, chci říct milovaný muž – sakra, sama nevím, co chci říct," zajíkala jsem se vyděšeně. „Jak to…? Ten chlap je přece odporný terorista a masový vrah! To se přece nemohlo stát," fňukala jsem. „Nebo ano?"

„Mohlo, a taky stalo. Už je to tak. Nic nenaděláš."

Posadili nás s Donou až na kraj řady – nejspíš proto, aby nás šlo v případě potřeby rychle odklidit do bezpečí. Když se otevřely dveře, obě jsme zvedly hlavu. Za nimi jako psi uvázaní na řetězu číhali reportéři, až je někdo pustí a oni budou moct vtrhnout dovnitř.

„Tak je tu máme," mrkla jsem na kamarádku, když do naší „elitní" řady nakráčel plešatý Alex Peyton z PBS s motýlkem místo kravaty a usadil se vedle Dony. Pokývl nám na pozdrav; vlastně se téměř uklonil jako v nějakém salonním soudním dramatu z devatenáctého století. Za jiných okolností bychom si z toho dělaly legraci ještě měsíc, ale věci se změnily. K novinářům, kteří si dokážou držet zdvořilý odstup, jsem začala cítit nebývalé sympatie.

Poté, co se podařilo usadit zbytek naší řady, mohli svá místa zaujmout i ostatní zástupci tisku.

Televizní a filmové štáby už si své nádobíčko vybalily předtím (každý kousek vybavení byl podroben kontrole všemi existujícími detektory výbušnin a navíc ho očichali psi cvičení k jejich hledání) a teď jejich členy jednoho po druhém doprovázeli k jejich kamerám agenti FBI.

Každé médium mohlo poslat jednoho fotografa a jeden filmový anebo videokamerový štáb. Nepřehledný dav

fotografů s kapsami plnými drahých čoček a expozimetrů narůstal každým okamžikem.

„Než se tihle všichni usadí, zešedivíme tu," brblala Dona. „Nemám na to celý den!"

„Nepovídej. Aspoň budeš mít dost času zavolat svému agentovi, aby začal vyjednávat o ceně *mých* fotek. Máš štěstí."

„Ty taky," odsekla Dona. „Neboj, neošidím tě, tak nebuď jedovatá."

„Nejsem dneska ve své kůži."

„Naopak, má milá. Dnešek je nejlepším dnem tvého života. Jsi žena s originálním příběhem – a tvůj příběh nám vydělá spoustu peněz. A samozřejmě ti zajistí Pulitzera."

„*I ty, Brute?!* Prosím tě, aspoň nemluv tak nahlas. Chceš, aby tě slyšeli úplně všichni okolo?"

„Tak pardon," odsekla Dona. „Jako by to snad ještě někdo nevěděl…"

„Jednu věc nechápu," zašeptala jsem. „Jak se všechno najednou zastavilo. Vypadalo to, jako by ve chvíli, kdy ke mně přistoupil, aby mě políbil, všichni náhle strnuli."

„O čem to sakra mluvíš?" otázala se nevěřícně. Narovnala se v zádech a přísně si mě prohlížela. „Ještě nikdy jsem naše rádoby přátele a kolegy neviděla takhle šílet. Hotové pozdvižení!"

„Cože?"

Jen jsem na ni beze slova hleděla. Tohle ještě budeme muset důkladně probrat. Podle všeho se mi přihodilo ještě něco dalšího. Jako by nestačil polibek od teroristy sám o sobě.

Usadit všechny zástupce tisku do vyhrazeného prostoru trvalo téměř hodinu. Poté následovali vyslanci OSN a další diplomaté, po nich „význační hosté", které

usadili v přední, VIP části sálu. Ten se postupně naplnil k prasknutí – nakonec se smělo zúčastnit víc než osmnáct set lidí – a bzučel vzrušeným očekáváním těch „pár“ vyvolených, kteří se měli stát svědky historické události.

Dva hlavní žalobci (a mezinárodní tým dvaceti dalších) plus dva advokáti na straně obhajoby (ti na to byli sami) se motali kolem obrovských stolů, které tam stály připravené pro obě strany sporu.

V čele sálu, u stěny zdobené zlatem až ke stropu, byl masivní mramorový stůl vyrobený speciálně pro tento prostor, na vyvýšeném pódiu vyčnívajícím víc než metr nad podlahou, která nebyla přes dav lidí vidět.

Všichni jsme napjatě vyčkávali, kdo zaujme nejdůležitější pozice. Kdo budou ti čtyři soudci a jeden předsedající, které vybralo 203 členských zemí OSN pro soudní tribunál s ben Yusefem – tribunál, který bude mít rozsáhlé politické důsledky nejen pro všechny zúčastněné, ale ovlivní i všechna tradiční náboženství na celém světě.

Nesprávný rozsudek – nevinen – by s největší pravděpodobností převrátil světový pořádek naruby (Demiel nynějšímu stavu, jak známo, říkal „lidstvem zaviněný nesoulad světa“). Vzdělanci všeho druhu a televizní „diskuzní hlavouni“ už celé měsíce spekulovali o tom, že rozsudek ve prospěch teroristy – který byl asi tak pravděpodobný jako druhé panenské početí – by naprosto zdevastoval samotné vnímání Boha.

Jako další začali vcházet dovnitř světoví vůdci, kteří měli místa vyhrazená ve druhé řadě. Na zahájení procesu dostali pozvání viceprezident Spojených států Lester Wallace, mluvčí izraelského Knesetu a nejdůležitější ministři zemí, jako je Rusko, Velká Británie, Írán, Jižní a Severní Korea a Čína. Dostavilo se celkem 314 představitelů

203 zemí, aby mohli přihlížet události, která se zapíše do historie.

Dokonce i ostřílené zástupce tisku šokovalo, když hned po politicích začali být usazováni duchovní.

„A ty sis myslela, že se to náboženství netýká," pošeptala jsem Doně.

Náboženští vůdci byli ovšem uváděni na místa až po hlavách států – podle pořadí důležitosti.

„Samozřejmě tu musejí být; byly to jejich chrámy a modlitebny, kde vybuchovaly bomby, a jejich věřící, kteří přišli o život." O tom nebylo pochyb. Všichni jsme však byli ohromeni nejen počtem, ale hlavně výběrem duchovních, kteří byli pozváni, a složením těch, kdo se skutečně dostavili.

Protože kvůli zachování bezpečnosti byl seznam hostů takříkajíc držen v tajnosti, začal teď soudní úředník číst seznam přítomných duchovních.

První přišel na řadu papežův sekretář následovaný kardinálem Johnem Benningem z newyorské arcidiecéze, po něm vysoce postavení rabíni z newyorské i jeruzalémské chasidské komunity. Dále byli přítomni čtyři z pěti iráckých šíitských velkých ajatolláhů a dva lídři sunnitští. Po nich úředník přečetl jména arcibiskupů „menších" církví – katolické, anglikánské a episkopální – a prezidenta americké Národní asociace evangelíků, proroka a prezidenta mormonů Lanea B. Gardenera a také představitelů baháismu, džinismu, šintoismu, caodaismu a zoroastrismu. Zástupci kvakerů a unitářů, což jsou jedny z největších amerických církví, se toho, co nazývali předem domluveným lynčem, odmítli zúčastnit.

Předposlední se dostavil tajemník dalajlamy a po něm jako hvězda celé show reverend Bill Teddy Smythe, duchovní pastýř celebrit. Zakladatel a bývalý dlouholetý

šéf sítě amerických megacírkví Svatyně Božího světla vjel dovnitř na kolečkovém křesle a hustá hříva stříbrných vlasů mu zářila kolem hlavy jako svatozář.

Vypadalo to, že záhadná informace z internetu o tajném konkláve, které mělo proběhnout někdy začátkem tohoto měsíce a jehož se údajně všichni tihle představitelé zúčastnili, nakonec nebyla vymyšlená.

Jak jsem se později dozvěděla, konkláve se *skutečně* konalo. Bylo to bezprecedentní, ale podle všeho nutné, pokud chtěli zabránit svým ovečkám, aby se postavily proti nim a přidaly se na stranu nepřítele. Bylo to od nich paranoidní? Rozhodně. I když ve světle toho, co mělo přijít, možná ne až tolik.

Cílem mocných – alespoň podle blogosféry – bylo zničit muže, jehož „mainstreamová média" nazývala „otrhaným falešným prorokem zkříženým s teroristou", ovšem který byl ve skutečnosti Synem Božím. Což podle nich „dokázal" tím, za jak krátkou dobu si získal miliony stoupenců. Něco takového se sice podařilo i Hitlerovi, Stalinovi, Saddámu Husajnovi, Idimu Aminovi či Fidelu Castrovi, abychom zmínili alespoň ty nejznámější, ovšem to blogerům zřejmě zcela unikalo.

Vlády a vůdci největších světových náboženství, dokonce i těch, jejichž přívrženci se mezi sebou celá staletí vraždili, se tentokrát výjimečně semkli, aby polapili Demiela a předali ho spravedlnosti. Všichni svorně prohlašovali, že musí zaplatit za nehorázné teroristické činy a musí vyjít najevo, že je to podvodník. Nešlo jen o přehnaná svědectví o jeho „zázracích" a lidech, které údajně vyléčil, ale především o to, *za co* jej jeho stoupenci považovali. Právě v tom všichni duchovní spatřovali největší nebezpečí.

A tak jsme se tu dnes všichni shromáždili v čele s prezidenty, premiéry a diktátory všeho druhu, abychom

sledovali třiatřicetiletého vyhublého, mizerně oblečeného chlápka pochybného původu, jak se bude obhajovat před mocnostmi celého světa.

Jak to mohlo dojít takhle daleko? Ta otázka musela napadnout každého, kdo sem dnes zavítal.

Nepřestávala jsem na ni myslet ani ve chvíli, kdy soudní úředník přistoupil k hlavním dveřím, jimiž měli za okamžik vejít soudci.

4.

New York, budova Valného shromáždění OSN, tribunál pro válečné zločiny obviněného teroristického vůdce Demiela ben Yusefa

„Všichni povstaňte," zavelel soudní úředník a následovala scéna hodná televizního soudního dramatu. Jednoho po druhém začal představovat členy mezinárodní soudní poroty, jejichž jména musela být z důvodu bezpečnosti až dosud držena v tajnosti.

Hlavní role Světového soudu (oficiálně Mezinárodního soudního dvora) sice spočívá v řešení vzájemných rozmíšek svrchovaných států, tenhle případ mezinárodního terorismu se však týkal tolika členských zemí, že byl přidělen právě Světovému soudu. Vyžadoval ovšem speciálně sestavenou porotu. A přestože se Spojené státy z Mezinárodního soudního dvora v roce 1984 stáhly, ponechaly si stálého soudce v mezinárodní porotě. Že to nedává smysl?

Taky bych řekla.

Vešel první soudce. Byl to předseda švédského Nejvyššího soudu. Na sobě měl černý talár s červenou štólou kolem krku, která mu spadala na prsa.